

KAPITEL IX

UNDERVISNINGENS FORFALD

DER ER FORMENTLIG *INTET*, DER STIKKER DYBERE I VORES KULTUR END VORES KÆRLIGHED OG omsorg for vores børn. Vi er parate til at ofre os for dem, at arbejde uselvisk for at sørge for dem og tage os af dem. Og vi bekymrer os konstant om dem.

Der var engang - for ikke så længe siden - hvor vi kunne glæde os til at sende vores børn i skole, og vores forhåbninger og drømme var i fuldt flor. Vi forestillede os, at de ville blive fyldt med viden og færdigheder. Vi så dem i ånden vokse op som dygtige, kompetente mænd og kvinder, der forfulgte mål, der måske var endnu højere end dem, vi selv var i stand til at nå.

Men sådan forholder det sig ikke længere. Nu findes der våben på skolerne. Stoffer. Uhæmmet promiskuitet. AIDS.

Nu om dage er det med stor frygt, at forældrene sender deres børn i skole. For børnene selv har det ofte udviklet sig til en kamp om overlevelse – en kamp, der kræver store omkostninger.

Selv mordshyppigheden blandt børn, teenagere og unge voksne er tredoblet siden begyndelsen af 1960'erne.¹ Fødsler uden for ægteskab hos piger mellem 15 og 19 år er siden 1963 steget med 110 %. Siden begyndelsen af 1960'erne er uægteskabelige fødsler hos piger under 15 år steget med 140 %.²

Det er ingen hemmelighed, at *kvaliteten* af undervisningen også er dalet, især siden begyndelsen af 1960'erne. Sproglige og matematiske scoringer i Landsdækkende Test for Skolekundskaber har siden 1963 været voldsomt dalende.³

I en tale i Den Californiske Biblioteksforening i 1970 bemærkede professor Karl Shapiro: "Dét, der er virkelig bekymrende, er, at denne generation ikke kan læse og heller ikke gør det. Jeg taler om studerende på det, der anses for at være vores fineste universiteter. Deres manglende evne til at læse er rystende ... Vi er vidner til et litterært sammenbrud som er uden sidestykke i den amerikanske litteraturhistorie. Det er noget helt nyt og noget, vi bør være opmærksomme på."⁴

I løbet af 13 år har dette "nye" taget voldsom fart og har sænket det akademiske niveau ned i en afgrund.

I 1983 fastslog Landskommissionen for Undervisningsresultater i en rapport udført på foranledning af undervisningsministeren: "Hvis en fjendtligsindet, fremmed magt havde forsøgt at påføre USA det middelmådige præstationsniveau inden for uddannelse, som eksisterer i dag, ville vi højst sandsynligt have betragtet det som en krigserklæring."

Kommissionen konkluderede: "Vores samfund og dets uddannelsesinstitutioner har tilsyneladende glemt undervisningens grundlæggende formål, samt de høje forventninger og den disciplinerede indsats, der er nødvendig for at opnå dem."⁵

Hvad er der sket med vore skoler? Og hvorfor er det sket?

Hvis vi ikke kan tilbyde vores børn en anstændig undervisning og et sikkert, positivt sted, hvor de kan blive undervist, vil de fleste af vores forhåbninger om fremtiden forsvinde som dug for solen.

Er det manglende økonomiske midler, som nogle påstår? Det lader det ikke til. Udtrykt i dollars – tilpasset inflationen – er de samlede udgifter pr. elev blevet firdoblet siden 1950, med en tilsvarende nedgang i præstationerne i klasseværelserne.⁶

Skyldes det hele simpelthen en generel tilbagegang i "samfundet"? Det lyder heller ikke sandsynligt. Platon sagde: "Den retning, som undervisningen styrer et menneske i, vil afgøre hans liv i fremtiden."⁷ Med andre ord har vores skolesystem i høj grad *skabt* dette samfund. Så det virker ikke særlig logisk at *bebrejde* samfundet skolernes mangelfuldhed.

Endnu engang er vi vidner til et fænomen i funktion. *Noget* er sivet ind i vores engang så glørværdige undervisningslokaler, og dette *noget* opmuntrer tilsyneladende til lavere præstationsniveau og får det værste frem i vore børn.

ALLE VEJE FØRER TILBAGE TIL WUNDT

For det første forekommer det besynderligt, at psykiatrien selv skulle have etableret sig i vores skoler. Der findes trods alt ingen psykiatere i klasseværelserne.

Selvom der måske findes psykologiske konsulenter på de administrative kontorer, virker de ganske harmløse.

Men tingene er ikke altid, som de ser ud. Sådan forholder det sig også med vores klasseværelser.

I begyndelsen af det tyvende århundrede var det akademiske niveau fremragende i USA og andre steder. I klasseværelserne blev der opretholdt en høj standard mht. adfærd. De studerende var velbevandrede i historie, kunstfag, klassisk litteratur. Der blev lagt vægt på "De tre Obligatoriske" – læsning, skrivning og regning. Børn blev sendt i skole for at lære noget – og dermed basta.

I 1910 var læseniveauet så højt, at man forudså, at “folkeskolerne i løbet af kort tid praktisk talt ville udrydde analfabetisme.”⁸

Der var dårligt nok brug for forbedringer. Men forandringer var på vej.

Tidligere diskuterede vi Wilhelm Wundt, “Psykologiens Far”, der i 1879 indledte sin hæderkronede karriere. Overbevist om at mennesket var et dyr, en biokemisk maskine, fremlagde Wundt dette synspunkt for verden som en videnskabelig lære. Hans studenter pralede senere med, “at psykologi endelig var blevet en videnskab uden sjæl.”⁹

Ikke desto mindre har Wundts påvirkning af uddannelsessystemet rundt om i verden været intet mindre end forbløffende. Langsomt, men støt, begyndte hans synspunkter at trænge ind på vores skoler via to særskilte, men ikke forskellige veje – psykologien og psykiatrien.

Psykologien kom først. De tre nøglespillere, der indførte Wundts teorier i det amerikanske uddannelsessystem, var Edward Lee Thorndike, John Dewey og James Earl Russell.

Afsmitningen fra Wundt forløb således:

WUNDT

RUSSEL
(Ph.D. fra Wundt)

G. STANLEY HALL
(Afgangseksamen fra Wundt)

WILLIAM JAMES
(Afgangseksamen fra Wundt)

CHARLES DUDD
(Ph.D. fra Wundt)

DEWEY
(Studerende hos Hall)

THORNDIKE
(Studerende hos James & Judd)

THORNDIKE

Thorndike udførte nogle af de første eksperimenter med “dyrepsykologi”. Helt i overensstemmelse med Wundts “mennesket-er-et-dyr”-synspunkt udforskede han indlæringsmekanismerne - ikke ved at studere mennesket, men høns, rotter og katte, mens de fandt vej rundt i labyrinter, han havde opfundet. Fra disse lektioner stammer udtalelser som fx: “Den bedste måde at håndtere børn på er ofte – sagt med dyretæmmerens højtravende ord - ‘at arrangere det hele som en del af vanen, så dyret som følge af sin natur bliver tvunget til at udføre det.’”¹⁰

Thorndikes udtalelser om dette nye begreb, “undervisningspsykologi”, var forbløffende. Han skrev bogstaveligt talt bogen. Faktisk offentliggjorde han 507 bøger, monografier og artikler om emnet. Blandt disse var *Educational Psychology*, der blev udgivet i 1903, og *The Principles of Teaching Based on Psychology*, udgivet i 1906.¹¹

Hans "undervisningsprincipper" omfattede følgende tanker fra en bog, han var medforfatter til: "Trods hurtige fremskridt i rigtig retning er beskaffenheden af undervisningsplanen for gennemsnitsunderskolen for snæver og for akademisk. Traditionelt har underskolen primært drejet sig om undervisning i de grundlæggende fag, "De tre Obligatoriske" – læsning skrivning og regning" og nært beslægtede discipliner ... Kunstige øvelser som at terpe fonetik, gangetabeller og skønskrift bliver brugt i formålsløst omfang. Regne-, sprog- og historieundervisningen indeholder emner af meget ringe værdi. Næsten alle fag er blevet udvidet uforstandigt for at kunne opfylde det akademiske ideal om grundighed."¹²

I kontrast til idealet om at kunne beherske sine omgivelser og tilpasse *dem* til *én selv* – hvilket var det populære synspunkt i det barske og banebrydende nittende århundrede, som havde ansvaret for mange af menneskets fremskridt – præsenterede Thorndike en ny idé: "Undervisning er primært interesseret i menneskets forhold til omgivelserne i almindelighed, i alle de forandringer, der muliggør en bedre tilpasning af den menneskelige natur til omgivelserne."¹³

Pludselig var mennesket ikke længere herre i forhold til sine omgivelser, men en tjener, der blev skubbet rundt af naturens kræfter og prøvede på at tilpasse sig dem.

Desuden betragtede Thorndike med sin Wundtske og dyrepsykologiske baggrund ikke elever som selvbestemmende personer, der var i stand til at træffe en beslutning. Han så dem som mekanismer, der reagerede på stimuli. I sin bog *The Principles of Teaching Based on Psychology* definerede han undervisning som kunsten at give og tilbageholde stimuli med det resultat at fremkalde eller forhindre bestemte reaktioner. I følge denne definition bliver udtrykket stimulus brugt bredt om enhver begivenhed, der påvirker en person - om et ord, der bliver sagt til ham, om et blik, om en sætning, han læser eller om den luft, han indånder osv. Udtrykket reaktion bruges om enhver reaktion fra ham, en ny tanke, en følelse af interesse, en bevægelse, enhver mental eller kropslig tilstand, der skyldes stimuleringen.

"Lærerens mål", sagde Thorndike, "er at skabe ønskelige og forhindre uønskelige forandringer i mennesker ved at fremkalde og forhindre visse reaktioner."¹⁴

Det er en rolle, der mere og mere begynder at lyde som dyretæmmerens.

DEWEY

John Dewey er kendt som "Den Amerikanske Pædagogiks Far". Hans mål var ligesom Thorndikes at bruge undervisningsprocessen som *andet* end simpel videregivelse af viden - en retning, den altid havde fulgt. "Skolen", skrev han i *My Pedagogic Creed*, "er primært en social institution. Når undervisningen er en social proces, er skolen simpelthen den form for samfundsliv, hvor der er en koncentration af alle de aktiviteter, som vil vise sig mest effektive i bestræbelserne på at få børn til at tage del i racens nedarvede ressourcer og bruge deres egne kræfter til at nå sociale mål."¹⁵

Ligesom Wundt opfattede Dewey børn som dyr, der har brug for vejledning, kontrol og prægning, men ikke decideret undervisning. Han påstod, at hvis man lagde for megen vægt på færdigheder og disciplin, så placerede man elevens og lærerens opmærksomhed det forkerte sted, hvilket havde en tilbøjelighed til at fastlåse den i den forkerte retning.¹⁶

Han mente ikke, at formålet med undervisning var videregivelse af data og færdigheder, men at få personen til at tilpasse sig. "Det ultimative problem for enhver undervisning er at koordinere de psykologiske og sociale faktorer ... Koordinationen kræver ... at barnet bliver i stand til at udtrykke sig på en måde, der fremmer opnåelse af sociale mål."¹⁷

Det drejer sig således igen om individet, der skal opmuntres til at tilpasse sig, denne gang til det sociale maskineri og dets målsætninger.

Men Dewey vidste også, at offentligheden ikke ønskede hans forandring, og indføringen af den var et omtåleligt problem. "Forandringer skal ske gradvis," sagde han. "At gennemtvinge dem for voldsomt og give mulighed for en voldsom reaktion, kan skade den endelige succes."¹⁸

THORNDIKE, DEWEY OG RUSSELL

James Earl Russell tog sin Ph.D. hos selveste Wundt i 1894 og blev tre år senere leder af det psykologiske fakultet på Columbia Universitetets Lærerhøjskole i New York. Samme år blev han udnævnt til dekan på skolen, en stilling han bestred i de næste 30 år.

Ikke længe efter at Russell var blevet udnævnt, foreslog en anden psykolog, at han inddrog Thorndike i sin lærerstab på Lærerhøjskolen. "Selvom dekanen vidste, at han beskæftigede sig med undersøgelser af mus og aber," skrev psykologen, "var han villig til, at han kunne forsøge sig med mennesker".¹⁹

Lige som Russell blev Thorndike på Lærerhøjskolen i 30 år.

Senere sluttede John Dewey sig til dem.

Lærerhøjskolen var nu oversvømmet af den Wundtske tankegang og de nye tanker om undervisningsmetoder. Det var imidlertid kun en lille procentdel af lærerne, der deltog i den progressive undervisning, så udbredelsen og brugen af psykologi i skolerne var minimal.

Indtil 1902.

Det år modtog skolen en gave på 450.000 dollars af oliemagnaten John D. Rockefeller. Flere donationer fulgte via Rockefeller-fonde, som finansierede skolebestyrelsen. Der var banet vej for en omvæltning, der skulle røkke ved grundpillerne i det amerikanske undervisningssystem som aldrig før.

Bestyrelsens mål blev udtrykt i dens *Handlingsplan nr. 1*: “Vi drømmer om at have ubegrænsede ressourcer, og at folk overgiver sig helt føjeligt i vores formgivende hænder. At de glemmer de nuværende undervisningstraditioner, og at vi uhindret af traditioner udøver vores egen gode vilje over for en taknemmelig og modtagelig landbefolkning. Vi skal ikke forsøge at gøre disse mennesker eller nogle af deres børn til filosoffer, lærde eller forskere. Vi skal ikke frembringe forfattere, redaktører, digtere eller ordets mænd blandt dem. Vi skal ikke forsøge at udklække store kunstnere, malere, musikere eller jurister, læger, præster, politikere eller statsmænd, som vi har rigeligt af.

“Det mål, vi sætter os, er meget enkelt og desuden meget smukt: at uddanne disse mennesker, som de nu er, til et helt ideelt liv, dér hvor de befinder sig. Vi vil således samle vore børn og lære dem at gøre de ting perfekt, som deres fædre og mødre udfører utilstrækkeligt i hjemmene, i forretningerne og på gårdene.”²⁰

Nedladende? Patroniserende? Formasteligt? Arrogant? Uanset hvilke ord, man bruger om det, var dette drømmen om Den Fagre Nye Verden, hvor enhver kendte sin plads og udfyldte sin skæbne (en skæbne, der var bestemt af hans overmænd). Det var ikke den verden i følge den amerikanske drøm, der havde drevet dette land ad fremskridtets vej, hvis lige aldrig før var set. Om noget var det drømmen hos en elite, der havde lukket dørene bag sig, undtagen for nye medlemmer. Og det var en drøm, som lobotomisterne Freeman og Watts flere år senere ukritisk repeterede med deres: “Det er bedre for [patienten] at have et forenklet intellekt, der er i stand til at udføre ukomplicerede handlinger, end et intellekt, som er styret af et kaos af subtile synteser.” De store tænkere er tilsyneladende af samme mening.

Det er overflødigt at nævne, at betingelserne for den økonomiske støtte var, at Lærerhøjskolens undervisningsplan stemte overens med Rockefellerbestyrelsens målsætninger.

Sikret økonomisk på denne måde, voksede Lærerhøjskolens indflydelse på det amerikanske uddannelsessystem.

En rapport beskrev i glødende vendinger: “Kun femten år efter, at Lærerhøjskolen flyttede til 120. gade, vil den opfylde betingelserne for donationerne fra Rockefeller og strække sig over en hel gade med syv bygninger. Der vil foregå noget i lokalerne fra tidlig morgen til klokken ti om aftenen, ti måneder om året ... Elevtallet vil kun blive overgået af ti universiteter i hele USA; i 1912 vil kun Columbia, Harvard og Chicago have flere studerende, der søger en videregående uddannelse, da Lærerhøjskolen forbavsende nok vil blive den fjerdestørste videregående uddannelsesinstitution i landet.”²¹

Fondsmidlerne strømmede til.

De konsekvenser, som alt dette fik for nationens fremtid, gik ikke ubemærket hen. I en tale for Senatet i 1917 gjorde senator Chamberlain fra Oregon udfald mod denne støtte til “Progressiv Undervisning”. Med henvisning til synspunkter fra biskop Warren A. Candler, Emory University i Atlanta, Georgia,

sagde han: “Med kontrol over denne økonomiske magt er bestyrelsen i en position, hvor den kan gøre det, ingen i dette land på nuværende tidspunkt overhovedet forsøger på. Den kan stort set afgøre hvilke institutioner, der skal udvides, og til en vis grad hvilke, der skal stagnere eller lukkes ... Dens magt vil blive enorm. Det ser ud til, at den vil blive i stand til at bestemme karakteren af det amerikanske uddannelsessystem ... Vi står i gæld til vore forfædre, som grundlagde og drev vores gamle undervisningsinstitutioner. Vi har ikke ret til at forbinde de gaver, som de skænkede de højere uddannelser, med de begrænsende betingelser, som Rockefellerbestyrelsen pålægger de institutioner, som de skænker deres ydmygende bidrag til.”²²

Samme år åbnede Lærerhøjskolen en forsøgsskole, hvor den ville afprøve og formulere sine nye undervisningsmetoder. Den kom først til at hedde Modern School og derefter Lincoln School og var undervisningsinstitution for fire af Rockefellers fem børn. En biograf beretter: “Laurance [Rockefeller] udtaler sig foruroligende om “Hvorfor Johnnie Ikke Kan Læse.” Han siger, at Lincoln School ikke lærte ham at læse og skrive, hvilket han i dag ville ønske, han kunne. Nelson [Rockefeller] indrømmer i dag, at læsning for ham er en ‘langsommelig og pinefuld proces’, som han ikke nyder, men tvinger sig til at udføre. Det er et afgørende bevis i den debat, der har raset om moderne undervisningsmetoder.”²³

Til trods for dens fiaskoer blev den undervisningsplan og de metoder, som Lincoln School havde udviklet, fremstillet som et forbillede for fremtidens undervisning i Amerika. Tusinder af undervisere kom for at blive oplyst.

I 1925 rapporterede to af Deweys disciple, at mere end 1.000 skoler på landsplan ændrede deres undervisningsplan i overensstemmelse med de nye metoder.²⁴

Syndfloden var begyndt.

I 1928 var bestyrelsens bevillinger til Lærerhøjskolen nået op på 2.000.000 dollars.²⁵

Omfanget af Thorndikes, Deweys og Lærerhøjskolens indtrængen i klasseværelset – sideløbende med deres idé om at forme den enkelte elev og lære ham ikke at brillere, men tilpasse sig omgivelserne og dermed reducere sine færdigheder – er formentlig bedst beskrevet i A History of Teachers College Columbia University: ”Verdens mest magtfulde kraft inden for undervisning befinder sig på 120. gade og på Broadway i New York City. Jeres børns lærere får deres videreuddannelse der ... Med 100.000 kandidater er det lykkedes Lærerhøjskolen at besætte cirka en tredjedel af de nuværende [1953] leder- og dekanstillingerne på offentlige, godkendte seminarier i USA. Dens kandidater udgør cirka 20 % af vores folkeskolelærere. Over en fjerdedel af skoleinspektørerne på skolerne i 168 amerikanske byer med mindst 50.000 indbyggere er uddannet på Lærerhøjskolen.”²⁶

FRA WUNDT TIL MENTALHYGIEJNE

Den Progressive Pædagogiske Bevægelse under ledelse af psykologer som Dewey og Thorndike var ikke den eneste, der forsøgte at ændre skolesystemerne i begyndelsen af 1900-tallet. På sidelinien førtes et *særskilt* korstog, der forsøgte at præge skolerne – og lærerne – med *psykiatrisk* tankegang

Særskilt, men ikke meget anderledes.

I kapitel 3 diskuterede vi oprettelsen af Den Mentalhygiejniske Bevægelse i 1909. Den oprindelige organisation blev grundlagt af ekspatienten Clifford Beers, men den blev kun en succes med massiv støtte fra William James. James, som man måske husker, var kandidat hos Wundt (og var også Thorndikes vejleder).

James var den mand, der først læste Beers' selvbiografiske manuskript om hans kamp med psykiske problemer. Han opfordrede Beers til at udgive det og tilbød sin opbakning, så Beers kunne opnå støtte i læge- og psykiatriverdenen.

Da ekspatienten stiftede Landskomitéen for Mentalhygiejne, var James et af de tolv stiftende medlemmer, og han forelagde en kopi af Beers bog for John D. Rockefeller med en anmodning om økonomisk støtte til sagen.

Rockefeller gav millioner.

Komiteens fornemste opgave var *forebyggelse* af psykisk sygdom. Og en af dens vigtigste målgrupper var skolerne.

I en tale i 1982 for Undervisningshistorisk Selskab sagde formanden, Sol Cohen: "Kun få af dette århundredes intellektuelle og sociale bevægelser har haft så dybtgående og gennemgribende indflydelse på den amerikanske pædagogiks teori og praksis som den mentalhygiejniske bevægelse."²⁷

Hygiejnikerens tanker om psykisk sygdom var, at den var et resultat af ukorrekt personlighedsudvikling. Man mente, at hvis man på en eller anden måde kunne nå ind i folks personlige liv og kontrollere personlighedens vækstproces, så ville psykisk sygdom blive udryddet.

Hvad børn angik, mente hygiejnikere:

1. Barndommen er den vigtigste periode i personlighedsudviklingen.
2. Børn er meget modtagelige over for "personlighedsforstyrrelser."
3. Skolen er det ideelle samlingspunkt til at opdage, forebygge og korrigere personlighedsforstyrrelser.
4. Personlighedsudviklingen bør gå forud for alle andre mål mht. undervisning.²⁸
5. Generthed, dagdrømmeri, tilbagetrækning, indadvendthed, den "indelukkede personlighed" er psykiatriske faresignaler hos børn.
6. Stress er hovedårsag til fremskyndelse af psykiatriske symptomer, og stress forvaskler personligheden.²⁹

Nogle mennesker vil måske anse det for noget, “alle og enhver” ved. Det gør de ikke.

Det var ikke almindeligt og bredt accepterede meninger, før psykiatrien opfandt dem.

Den mentalhygiejniske bevægelse havde ingen beviser for, at det var sandt eller nødvendigt. Og der findes ingen beviser for, at de nogensinde testede deres metoder for at se, om de virkelig hjalp folk. Gennemgående i hele bevægelsen var den fasttømrede holdning, at hygiejnikerne simpelthen vidste, hvad der var godt for folk, og at de derfor burde have lov til at pådutte folk deres korrekte vurdering.

På samme måde som de gjorde med deres tanker om den rigtige måde at opdrage og undervise børn på.

I dag er disse tanker så fasttømrede i den sociale struktur, at vi måske opfatter dem som sund fornuft, fordi “alle og enhver” kender dem. Det er muligt, de er almindelige, men vi bør sætte spørgsmålstegn ved betegnelsen *fornuft*, hvis de skaber den kaotiske verden, vi lever i nu.

Et godt eksempel på mentalhygiejniske tanker er den opfattelse, at børn er så skrøbelige, at vi ikke må have forventninger til dem om akademiske færdigheder af frygt for at skade dem med stress eller ødelægge deres “selvværd”, hvis ikke de får succes.

Det er en grov usandhed, der er ansvarlig for ringe undervisningsresultater og ringe livskvalitet rundt om i verden.

Ikke desto mindre fremstilles den som sandhed ved hjælp af ovenfor nævnte synspunkter.

Og det er det grundlag, som moderne skoler opererer på.

Ønsket om at manipulere skolen opstod tidligt i den mentalhygiejniske bevægelse. I 1918 skrev psykiateren og hygiejnikeren C. M. Campbell, at “der ikke findes mere lovende indfaldsveje til mange af ... nutidens sociale problemer end gennem skolen.”³⁰

Thomas Salmon, der de første år var direktør for Landskomiteen, konstaterede: “Psykiatere ... bør have adgang til skolerne.”³¹

Før han trak sig tilbage i 1922, skitserede Salmon komiteens “Program til Forebyggelse af Kriminalitet”. Denne plan blev ikke bare oprindelsen til børnepsykiatri og psykiatrisk, socialt arbejde, men skabte “børnerådgivningsklinikker” (psykiatrisk rådgivning) over hele kloden, og den var drivkraften bag de mentalhygiejniske begrebers indtog i skolerne.

Commonwealth-Fonden, endnu en Rockefellerorganisation, finansierede programmet.

Dens oprindelige formål var at yde psykiatrisk bistand til “før-kriminelle” og “problembørn” via rådgivningsklinikker. Efter at det var mislykkedes at skabe acceptable fremskridt med disse børn, udledte

hygiejnikerne, at de *ikke havde grebet ind tidligt nok* i stedet for at konkludere, at deres idéer var forkerte.³²

Da de anså forældre for at vide for lidt om børns personlighedsudvikling til at man kunne overlade til dem at opdrage børn korrekt, indledte Komiteen en forældreuddannelses-kampagne i 1920-erne. Desværre var ulempen, at deltagelse var frivillig. Forældre kunne ikke tvinges til at acceptere, lytte til eller praktisere Komiteens velmente råd.

Derfor var der kun ét alternativ tilbage: skolerne.

“Hvis vi vil forebygge afhængighed, kriminalitet, sindssygdom og almindelig manglende tilpasning,” skrev Ralph Truitt, lederen af Komiteens Afdeling for Børnerådgivningsklinikker i 1927, ”... bør skolerne være genstand for vores indsats.”³³

Og der blev gjort en indsats!

De hævdede, at tre kilder til stress skulle udryddes fra skolerne.

1. Nederlag i skolen.
2. En undervisningsplan, der fokuserer på akademiske færdigheder.
3. Disciplinære procedurer.

De sagde, at nederlag i skolen var hovedskurken, som førte til “mindreværdsfølelser”, adfærdsproblemer som pjækkeri eller ungdomskriminalitet, tilbagetrækning, asocial holdning eller en indesluttet personlighed.³⁴

Løsningen lå lige for. Fjern hovedvægten på akademiske færdigheder. De konkluderede, at det ville befri eleven fra stress på grund af nederlag.

Men komiteen tilbød ikke noget andet i stedet for de akademiske færdigheder. “Skolesystemet har ... alt for snævert drejet sig om undervisning”, skrev den navnkundige psykiater og hygiejniker William Alanson White i 1927. “Undervisningen bør udvikles som en plan, der støtter og vejleder personlighedsudviklingen.”³⁵

Skoledisciplin var et andet onde. Børns dårlige opførsel var “ikke en synd, men et symptom.”³⁶

Cohen bemærker: “Hygiejnikere krævede, at lærerne viste mindre opmærksomhed til barnets umiddelbare opførsel og mere opmærksomhed til forståelsen af motiver og ‘den mere eller mindre ubevidste’, bagvedliggende adfærd, som barnet havde meget lidt kontrol over, og som det ikke kunne stilles til ansvar for.”³⁷

Hygiejniskere forlangte etablering af ikke-autoritære klasseværelser for at undgå det naturlige stress, der kan være så skadeligt for barnets personlighed, fordi det tvinger barnet til at skjule sine følelser og på den måde begrænser barnets psykologiske vækst.

Komiteens plan med at få lærere ind i deres mentalhygiejniske fold var at overdænge offentlige ledere med deres principper via det skrevne ord. I 1928 havde de distribueret næsten 100.000 gratis eksemplarer af bøger og foldere med titler som "Yderligere Problemer med Læseplan for Klasseundervisning" og *Problembarnet i Skolen*. Publikationerne blev ikke omdelt tilfældigt; de var stilet til socialrådgivere og psykologer så vel som førende grupper inden for børneforsorg og forældreuddannelse.

Det var absolut en succes at udsprede deres tanker via disse sektorer.

Cohen beretter: "Ved hjælp af overfloden af ordforråd, nomenklatur og sprogbrug trængte bestemte mentalhygiejniske tanker, den mentalhygiejniske måde at se tingene på og den mentalhygiejniske terminologi gradvist ind i indflydelsesrige, offentlige personers bevidsthed."³⁸

Kun få ting demonstrerer det så godt som konferencen i Det Hvide Hus om Børnesundhed og Børnebeskyttelse. Konferencen, der omfattede over 1200 eksperter, dannede et nationalt forum for mentalhygiejniske principper og godkendte delvist de mentalhygiejniske doktriner. Ved at benytte bevægelsens sprogbrug, udbredte konferencen komiteens "evangelium" som den sidste, nye lærdom.

Her er nogle uddrag fra konferencerapporten:

1. Spørgsmålet er ikke: "Hvad lærer barnet i skolen, men hvad føler barnet i skolen?"
2. "Nederlag i skolen er en hyppig årsag til børns problemer."
3. Hvis der er konflikt mellem barnet og skolen, "vil disse konflikter forsvinde, hvis læreren interesserer sig mindre og mindre for, hvad barnet gjorde, og mere og mere for, hvorfor det gjorde det."
4. Skolen er "primært et eksperiment for barnets tilpasning til livet."
5. Fra Konferencens Fundats vedr. Børn: "... at den dyrebareste ret for ethvert barn er
6. forståelsen og vejledningen af hans personlighed."³⁹

En væsentlig udvikling ved konferencen i 1930 var deltagelsen af en betydningsfuld gruppe af psykologer, der nu ønskede at slutte sig til den mentalhygiejniske bevægelse.

De kom *alle* fra Lærershøjskolen.

1930'erne markerede den tætte forbindelse af formålet for Komiteen og Forening for Progressiv Pædagogik (Progressive Education Association) (PEA) – en organisation, der promoverede disse nye psykologiprægede undervisningstanker. PEA, der havde sine velmagtsdage i denne periode, arbejdede ihærdigt for at fremme de mentalhygiejniske idealer i skolerne. En PEA-sponsoreret gruppe, Læseplanskommissionen for Realskolen, fastslog i sit resumé: "Det kan ikke understreges kraftigt nok, at mentalhygiejniske overvejelser skal påvirke hele atmosfæren i skolen."⁴⁰

Komiteens principper var begyndt at dukke op i en strøm af pædagogiske lærebøger i slutningen af 20'erne, men et årti senere nåede mængden af bøger sit højdepunkt. Lærere blev overdænget med titler som *The Mental Hygiene of the School Child* (1934), *Mental Health Through Education* (1938), *Educating for Adjustment: The Classroom Applications of Mental Hygiene* (1936) og *Practical School Discipline from the Standpoint of Mental Hygiene* (1941).⁴¹ Og strømmen fortsatte til midten af 40'erne.

I løbet af samme periode begyndte mentalhygiejniske principper at dukke op i magtfulde pædagogiske organisationers publikationer, som f.eks. Landsforening for Undervisning, Kommissionen for Uddannelsespolitik og Det Amerikanske Undervisningsnævn.

I 1950 trak Komiteen sig tilbage fra offentligheden, idet den slog flere organisationer sammen og blev til Landsforeningen for Mental Sundhed. (Som nævnt i et tidligere kapitel havde selve navnet "mentalhygiejne" fået tillagt en del mindre behagelige overtoner efter afsløringen af Nazisternes koncentrationslejre.)

Men fremdriften i infiltreringen af de mentalhygiejniske tanker i amerikansk, ja global undervisning, var blevet til en kraft af monumental størrelse – en kraft, der bombarderer forældre og lærere den dag i dag.

Da Mid-Century White House Conference on Children and Youth blev afholdt i 1950, var mentalhygiejnen i fuldt sving. Konferencens motto var "En Sund Personlighed i Alle Børn".

Konferencens slogan var: "Skolen må påtage sig det primære ansvar for den sunde udvikling af ethvert barns hele personlighed."

Selv uden en Komité til at gennemføre de mentalhygiejniske principper, havde disse pædagogiske "sandheder" sneget sig så meget ind i undervisernes tankegang, at de på daværende tidspunkt næsten havde antaget status af en gammel tradition.

Konferencen gav en uhyggelig profeti om, hvad vi ser på vore skoler i dag, og hvad vi kan vente os: "Skolen har mulighed og ansvar for at opdage de mangler, som forældre og børnehaver ikke har været opmærksomme på - mangler, som vil forhindre udvikling af en sund personlighed – og skolen har mulighed og ansvar for at tage initiativ til de nødvendige behandlingsforanstaltninger via forskellige organer og samfundsressourcer ... Alle skoler bør så hurtigt som muligt tage skridt til, at der gives passende vejledning og rådgivningstilbud *til alle personer i alle aldersgrupper*. Det bør omfatte I) Undersøgelse og forståelse af hele personligheden som udgangspunkt for tilpasning af undervisningsplanen til individuelle behov for optimal fysisk, mental, emotionel og åndelig udvikling." (Kursiv tilføjet).⁴²

Konferencen besluttede sig også for at udvide betydningen af et begreb, der engang var helt entydigt: "Gruppen mente, at udtrykket 'handicappet barn' skulle fortolkes, så det omfattede alle børn, der har en fysisk eller mental begrænsning i større eller mindre grad, fra marginalt til totalt manglende evner."⁴³

Og som den liflige duft fra et bageri, der giver løfter, men ikke indhold, fortsætter de mentalhygiejniske principper med at gennemtrænge skelettet i et nu hensygnende amerikansk skolesystem, der er gået skævt.

I 1962 skrev Fælleskommissionen for Psykisk Sygdom og Sundhed – en gruppe, der var nedsat af den amerikanske regering til at lave forslag til en fremtidig handlingsplan – "Skolen er det sted, hvor hele ungdommen samles, og hvor det derfor er muligt at opdage, ja endog behandle, [psykisk] sygdom. Mange oplyste mennesker anser derfor landets skoler som det absolut bedst egnede sted, hvor man kan begynde at formindske denne byrde. Deres mål er at forbedre helbredet for den kommende generation – børn, der går i skole nu ..."⁴⁴

Det ironiske ved 1962-rapporten er, at den - i modsætning til tidligere kommissioner og konferencer - stødte på en bølge af vrede i den offentlige mening. Tidsskrifter og presse var fyldt med angreb på skolerne. Det, der mest stod for skud, var proceduren med at gøre "tilpasning til livet" og "en sund personlighed i alle børn" til et mål for undervisningen på bekostning af "De tre Obligatoriske" – læsning, skrivning og regning.⁴⁵

Selvom de kaldte det noget andet, fortsatte psykiatere med at prædike om de mentalhygiejniske velsignelser, idet de i forbløffende grad lød som deres forfædre havde gjort et halvt århundrede tidligere: "forebyggende tiltag", der foretages i 'udviklingsperioden', hvor grundlaget for senere forstyrrelser bliver lagt, siges at være i stand til fuldstændigt at foregribe problemerne. Hvis forebyggelsen ikke er lykkedes, og der faktisk opstår sygdom, behandles den bedst, hvis der sættes tidligt ind. Selv de emotionelle forstyrrelser, som ikke på forhånd antyder alvorlige psykiatriske problemer, kan give grund til behandling, fordi de foruden de menneskelige hensyn kan forhindre børn i at lære noget i skolen."⁴⁶

På grundlag af forslaget fra 1962 underskrev præsident Kennedy i 1963 loven om den hidtil største forbundsfinansiering af psykiatriske sundhedstjenester i landets historie.

Psykiatere fik for første gang adgang til klasseværelser og forbundsmidler via programmer, der spændte lige fra at omfatte handicappede børn såvel som "alvorligt følelsesmæssigt forstyrrede" børn, og "andre børn med forringet sundhed, der af den grund krævede specialundervisning".⁴⁷

Som et tegn for den tid blev skoleandagter forbudt ved dom ved Højesteret i 1962.

Det havde været betryggende, hvis højesteretsdommernes beslutning var baseret på en fyldestgørende forståelse af grundlovens begreber og dens hensigt.

Men grundlovens ord var ikke en del af rettens afgørelse, men derimod de psykiatriske hygiejnikeres: “Når regeringen placerer sin magt, prestige og finansielle støtte bag en bestemt religiøs tro, så bliver det *indirekte pres af tvang* på religiøse mindretal om at tilpasse sig den herskende og officielt anerkendte religion helt tydeligt”(kursiv tilføjet).⁴⁸

For fuldt ud at gennemføre psykiatriens totale invasion i klasseværelserne, påbød Loven om Undervisning i Folkeskolen og Gymnasiet “ tre år senere, i 1965, en omfattende vejledning og rådgivning, psykologiske og sociale behandlingstilbud, som var udformet til at opmuntre og gøre personen i stand til at deltage, forblive i eller genoptage undervisningsprogrammer”.

De følgende statistikker taler for sig selv.

Den mentalhygiejniske bevægelse samt Dewey og Thorndikes progressive, pædagogiske bevægelse eksisterer måske ikke af navn, men deres holdninger og målsætninger lever i bedste velgående og gennemstrømmer hele uddannelsessystemet.

Deres arv gør sig stadig gældende under betegnelser som “sensitivitetstræning”, “indirekte gruppediskussioner”, ”uddannelse om døden” – men det er de samme begreber, og intentionerne er de samme.

De ser barnet som et dyr, der har behov for at blive formet. Barnet har brug for at lære at “føle” korrekt. Og intellektuelle færdigheder – tjaa, intellektuelle færdigheder er stadig for stressende.

DE DYSTRE RESULTATER

“[Far] sagde: ‘Alle børn må sørge for deres egen opdragelse.’ Forældre kan kun give gode råd eller starte dem i den rigtige retning, men den endelige dannelse af deres persons karakter ligger i deres egne hænder.”

– Anne Frank, 15. juli 1944

Fra *Anne Frank: En Ung Piges Dagbog*⁴⁹

Det er nærmest utroligt, at Anne Frank, en 15-årig pige, der tilbragte de sidste måneder af sit liv med at skjule sig for Nazisterne i en kvistlejlighed sammen med sin familie, skulle have en bedre forståelse for menneskets betingelser end fortidens og nutidens samlede, mentalhygiejniske bevægelse og progressive undervisere.

Hendes enkle udsagn indeholder de principper, som succesrig og traditionel undervisning var bygget op omkring gennem århundreder: Skoler *underviser*. De modellerer ikke personligheder.

Traditionel undervisning henvendte sig til intellektet.

Moderne undervisning, der er gennemsyret af psykiatrisk tankegang, henvender sig til følelser og sjælelivet.

Det har alvorlige konsekvenser.

AKADEMISKE FÆRDIGHEDERS FORFALD

Akademiske fag er dem, der ikke er rettet mod det erhvervsorienterede eller tekniske. De omfatter “De tre Obligatoriske” – læsning, skrivning og regning samt historie, litteratur og kunst.

De akademiske fag den stimulans, som intellektet skærpes af. Som vi har set, har psykologer og psykiatere i det sidste århundrede presset gevaldigt på for at nedtone eller helt fjerne skolernes koncentration om de akademiske fag. De har virkelig gjort alt, hvad de kunne, for at understrege over for lærere, hvor *uvæsentlige* de er.

“Problemet bør blive helt afklaret,” skrev Daniel Prescott i *Emotion and the Educative Process* i 1938, og stillede spørgsmålet: “Hvad er vigtigst? At børn udvikler sig til tilpassede, integrerede personligheder, eller at de opfylder visse traditionelle, akademiske mål?”⁵⁰

Lad os besvare spørgsmålet. Skal de akademiske fag have en plads i verden, i vores liv?

Vi kunne starte med historie som et eksempel.

Trods Thorndikes påstand om, at historie indeholder emner, der har “meget ringe værdi”, har selve faget vist os, at en befolkning uden kendskab til historie er som et sind uden hukommelse.

Menneskene vil aldrig rigtig blive i stand til at kunne bedømme nutiden eller fremtiden, fordi de ikke har en fortid at sammenligne med.

De vil ikke tage ved lære af historiens vigtigste lektie om, at vore handlinger, *alle vore handlinger*, har konsekvenser, og at de kan påvirke andre menneskers liv og endog andre århundreder - længe efter at udøveren er død (måske er Wundt et godt eksempel).

Uden kendskab til fx Den Store Brand i London i 1666 og tilsvarende katastrofer ville nutidens byggeentreprenør mene, at moderne brandsikring er “idiotisk”. Så han skyder genvej for at omgå de regler, han synes er meningsløse. Katastrofale resultater.

Dårligt håndværk. Racehad. Økonomisk kaos. Det kan alt sammen være og er et resultat af et samfund, der ikke har forståelse for det, der er sket forud. Det kan ikke lære af menneskehedens fejltagelser, og er således dømt til at gentage dem.

Og derfor bruger vi vore sidste kræfter – og vore børns – til at lære den samme lektie igen.

Naturfag er også et akademisk fag. De dækker områder som elektronik, biologi, lægevidenskab, kemi, fysik og meget mere.

Uden grundlæggende undervisning i naturfagene skaber vi mennesker, der bliver mere og mere afhængige af teknologiske fremskridt, mens de er i besiddelse af mindre og mindre af den basale viden, som disse fremskridt er baseret på.

Vi ender med at have en befolkning, der ikke kan forstå sygdomsmekanismer, bygningsstrukturer, elektricitet, kropsfunktioner, ernæring, plantevækst – listen er uendelig.

Ikke desto mindre er det ting, der berører hele vores tilværelse, og vores viden eller uvidenhed om dem kan bogstavelig talt betyde forskellen mellem liv og død.

Det faktum, at de kunstneriske fag er det åbne vindue til den menneskelige sjæl, må diskvalificere dem øjeblikkeligt i overvejelserne om, hvorvidt det er fag, det er “stresset” værd at lære noget om. Der findes jo i følge Wundts tankegang ingen menneskelig sjæl.

Men uden kendskab til de finere kunstarter ville mennesket så sandelig fremstå uden ånd.

De kunstneriske fag vækker vores fantasi, de rører ved vores inderste sans for skønhed. De giver os lov til at se alt det, der er storslået og smukt i os selv og i verden – såvel som det uønskede.

Et samfund, der næres af TV og tegneserier, og som forskånes for kunstarternes “stress”, har ingen anelse om de himmelske højdepunkter, som mennesket er i stand til at nå.

Derfor stræber det heller ikke efter disse højder, men bliver hængende i sin tilstand og søger mening i tilfredsstillelsen af en mere simpel appetit.

Lad os til sidst kaste et blik på litteraturen.

Der findes nok næppe en hurtigere eller sikrere vej til forbedring af læseevne og kundskabsniveau end at læse store mængder litteratur af enhver slags og om ethvert emne.

Den slags grundlærdom giver os en fornemmelse af den storslåede sprogrigdom, der er tilgængelig for os. Den giver os oplysninger om uendelig mange mennesker, steder, tanker, begivenheder, kulturer, handlemåder, vaner, beskæftigelser, teknologier og alt andet guddommeligt og menneskeligt på denne jord eller hinsides. Vi kan fordøje det i vores eget tempo, med vore egne tanker, vurdere hver oplysning og mening, som vi så selv kan bedømme og drage en slutning af.

At nægte børn muligheden for – ja faktisk nødvendigheden af – denne oplevelse, fordi vi ikke ønsker at “presse” dem med læsekrav eller “bebyrde” dem med vanskeligt ordforråd, er at afskære dem fra den eneste varige arv, som den menneskelige race har: dens visdom.

Når man ser på verden af i dag, ser vi en menneskehed, der er aldeles uuddannet i verdens litteratur. De har ingen forståelse for kulturer og vaner og opfatter derfor ofte fremmede som ikke helt menneskelige. De er uvidende om universelle, filosofiske og religiøse emner og famler sig gennem livet uden viden om, hvordan man vurderer rigtigt og forkert.

Viden fremmer forståelse.

Det er derfor kun logisk at formode, at det fremmer blindhed og forvirring at *nægte* viden.

Og *det* skaber mere social og menneskelig sygdom, end nogen bog kan remse op – og det kan *alt sammen* opleves på gaderne i dag.

Resultaterne af disse korstog mod de akademiske fag er en befolkning, der engang kastede sig over værker af Lincoln, Jefferson, Cicero og Aristoteles, og som nu hænger foran fjernsynet totalt uvidende om sin kultur, sin arv og den uendelige række af menneskelige muligheder.

LÆSEEVNENS FORFALD

Den væsentligste del af tilbagegangen for de akademiske færdigheder i Amerika og over hele verden har været en forringelse af evnen til at læse.

1983-rapporten, *A Nation at Risk*, fra Landskommissionen for Undervisningsresultater erklærede: “Erhvervsledere og militære ledere beklager sig over, at de er nødt til at bruge millioner af dollars på kostbar specialundervisning og træningsprogrammer i så grundlæggende færdigheder som læsning, skrivning, stavning og regning.”⁵¹

Landsundersøgelsen af Voksnes Læsefærdigheder til 14 millioner dollars fandt i 1993, at selvom de fleste voksne i undersøgelsen havde gået i gymnasiet, kunne 96 % af dem ikke læse, skrive eller regne tilstrækkelig godt til at kunne komme på universitetet.⁵²

Af større betydning var, at 25 % “i realiteten var ude af stand til at læse!!!”

I en tale i 1989 sagde Albert Shanker, formand for Den Amerikanske Lærerforening, landets næststørste lærerforening: “Spørgsmålet er derfor, hvor mange af vores 17-18-årige unge ... hvor stor en procentdel af disse børn er *i realiteten* i stand til at læse noget, der bare er nogenlunde svært [som f.eks. en avisartikel]? Hvor stor en procentdel af dem kan skrive et brev eller en tekst på 1, 2, 3, 4 eller 5 sider og gøre det godt? Hvor stor en procentdel af dem vil kunne løse et regnestykke med 2 decimaler?”

“Tja, svaret er - alt efter om man ser på læsning, skrivning, matematik eller naturfag - at procentdelen af dem, der stadig går i skole, når de er 17, og som skal til at afslutte skolen og er i stand til at fungere på det topniveau: 3, 4, 5 eller 6 %.”

“3, 4, 5 eller 6 %”!

“Procentdelen af dem, der er i stand til at skrive et brev på 1 eller 2 afsnit med masser af fejl i, er kun 20 %. Med andre ord er 80 % af dem, der endnu ikke er gået ud af skolen, ikke engang er i stand til at skrive to afsnit fyldt med fejl.”

“Det er 80 % ude af stand til!”

Shanker siger, at hvis fremtidige lærere bliver udsat for en 6. klasses matematiktest, vil 30-40 % opnå dumpescoringer på under 65 %.⁵⁵

Sådan har det ikke altid været.

I 1930 så tallene for befolkningens analfabetisme i USA ud som følger:

1. 1,5 % blandt indfødte hvide.
2. 9,9 % blandt hvide immigranter.
3. 9,2 % blandt sorte i byerne.
4. 16,3 % blandt sorte generelt.

I 1935 viste en undersøgelse af 375.000 mænd, der arbejdede i Civilian Conservation Corps – et regeringsstøttet arbejdsprojekt, der skulle skaffe beskæftigelse – en analfabetismeprocent på 1,9 %. Og det var hovedsaglig blandt mænd med lav socioøkonomisk status.

Den eneste grund til, at folk ikke *kunne* læse, var, at de simpelthen ikke havde gået i skole.

Til forskel er antallet blandt sorte, der i dag ikke kan læse, cirka 40 %. For hvide er det 7-30 %, men de nøjagtige tal kendes ikke.⁵⁶

Psykiatriens bidrag til den manglende evne til at læse har ikke bare været en forringelse af standarder. Den ændrede faktisk den måde, som børn lærte at læse på.

Standardmetoden til at undervise i læsning var tidligere den fonetiske metode. Børn lærte lyden af bogstaver og lærte således at udtale og stave alle ord.

Men i begyndelsen af 1900-tallet besluttede psykologen James Cattell, der havde studeret hos Wundt og var ansat på Lærerhøjskolen, at der skulle tages en ny metode i brug.

Det var metoden med “hele ord”, og den underviste eleverne i at læse ved at lære dem at genkende hvert enkelt ord. Man så bort fra fonetik.

Denne metode blev lanceret vidt og bredt i landets skoler og anvendes stadig i dag. Rudolph Flesch, forfatteren til klassikeren *Why Johnny Can't Read*, beretter: “Det er ganske vist et idiotsikret system. Alle grundskolelærere i landet skal på en lærerhøjskole eller en uddannelsesinstitution; alle lærerhøjskoler

holder mindst et kursus i, hvordan man underviser i læsning; hvert kursus i læseundervisning er baseret på en lærebog; alle disse lærebøger er skrevet af en af ypperstepræsterne inden for ord-metoden. I gamle dage var det umuligt at forhindre en god lærer fra at følge sin egen fornuft og praktiske kunnen; i dag holdes det fonetiske system for læseundervisning lige så effektivt uden for skolerne, som hvis vi havde et diktatur med et almægtigt undervisningsministerium.”⁵⁷

Scoringerne i læsetests i San Diegos Forenede Skoledistrikt er et fældende bevis på “hele ord” metodens effekt på læsefærdigheder. I 1990 scorede 51 % af deres elever over landsgennemsnittet. I 1991, et år efter at man havde taget “hele ord” metoden i brug, klarede kun 25 % af studenterne så høje scoringer.⁵⁸

Forskeren og forfatteren Samuel Blumenfeld, en af de mest kyndige historikere inden for læseundervisningsmetoder i USA, anskueliggør forvandlingen i sin bog *The New Illiterates – And How You Can Keep Your Child From Becoming One*. Han gennemgik de velkendte Dick og Jane “før-begynder” bøger, der er udarbejdet til undervisning i “hele ord” metoden. Hvert ord skulle læres visuelt, ikke fonetisk.

Blumenfeld bemærkede, at Dick og Jane ‘før-begynder’ bøgerne fra 1930 underviste i 68 visuelle ord i en 39 siders tekst med en illustration på hver side, i alt 565 ord, og en “Lærervejledning” på 87 sider. I 1951 var den samme før-begynder-bog blevet udvidet til 172 sider, opdelt i tre forskellige før-begynder-bøger med 184 illustrationer og i alt 2.613 ord og en “Lærervejledning” på 182 sider til undervisning i et visuelt ordforråd på kun 58 ord.

Han fortæller, at ordet *kig* i 1930 blev gentaget otte gange i før-begynder-bogen. I 1951 bliver det gentaget 110 gange. I 1930 blev ordet *åh* gentaget 12 gange, i 1951 138 gange. I 1930 blev ordet *se* gentaget 27 gange, i 1951 176 gange.

Blumenfeld spørger: “Hvor mange flere beviser skulle der til for at vise, at metoden var en pædagogisk fiasko?”⁵⁹

Da “Dick og Jane” – som normalt blev brugt i første klasse – ved begyndelsen af århundredet bliver sammenlignet med begynder-bøger fra traditionel undervisning, ser vi store forskelle. Mens “Dick og Jane” underviste i 58 ord på 172 sider, indeholdt den traditionelle lærebog til første klasse, *McGuffey’s Reader*, 64 ord på en enkelt side. “Vejledningen” til læreren bestod af to sider i begyndelsen af bogen i stedet for 182 sider.⁶⁰

Det er overflødigt at nævne, at konsekvenserne af alt det her for den enkelte, hans familie og nationen har været chokerende.

Ikke alene er disse mennesker som børn blevet nægtet frugterne af en akademisk undervisningsplan, men de er blevet afskåret fra denne viden resten af deres liv.

Deres håb om forfremmelse på jobmarkedet, om personlig udvikling og om at have fuld kontrol over deres liv fortaber sig i horisonten og er uden for rækkevidde for så godt som alle dem, der ikke kan læse eller skrive.

De, der ikke kan læse, føler sig udenfor. Der er ting, de ikke kan læse og derfor ikke forstår. De har ofte et modsætningsfyldt forhold til det, de ikke kan forstå. De føler sig ofte isolerede, adskilt fra resten af samfundet.

De er overladt til at løse livets problemer med forkerte informationer eller slet ingen.

Resultaterne er kriminalitet, fattigdom og nederlag.

Det er måske den største ironi inden for uddannelse.

Psykiatrisk tankegang har lært lærerne, at de skulle forskåne børnene for "underlegenhedsfølelser" ved at lade dem klare sig gennem skolen uden at kunne læse, så de ikke skulle føle sig som fiaskoer.

I sidste ende har de skabt en massiv befolkningsgruppe, der i virkeligheden er dømt til livslang fiasko.

MORALENS OG KVALITETESKRAVENES FORFALD

Når man tænker på de holdninger og metoder, som psykiatrien og psykologien har indført i vores skoler, burde det ikke komme som en overraskelse, at der hersker moralsk krise hos vores unge mennesker, i vore skoler, ja faktisk i hele samfundet.

- 82 % af de adspurgte skoler rapporterede i 1993 om en stigning af vold gennem de sidste fem år.
- En undersøgelse fra 1992 viste, at 14 % af eleverne fra de ældste gymnasieklasser var blevet truet med et våben i skolen.⁶¹
- En artikel af William Bennett fra 1987 rapporterede at:
 - a) Mere end halvdelen af de 17-årige havde haft sex.
 - b) 400.000 teenagepiger om året fik foretaget abort.
 - c) Mere en 1.000.000 teenage-piger pr. år blev gravide.⁶²
- En undersøgelse af 1.093 elever i ældste gymnasieklasse viste:
 - a) 66 % ville lyve for at nå et forretningsmæssigt mål.
 - b) 67 % ville indføre fingerede beløb i et firmas udgiftskonto.
 - c) 59 % ville være villige til at indgå en illegal handel til 10.000.000 dollars, selvom risikoen var en betinget dom på 6 måneder.⁶³

På selve skolerne ser vi følgende pædagogiske læresætninger, som tidligere er blevet indført og bevaret indtil i dag:

1. Disciplin medfører stress, derfor er disciplin ikke godt.
2. Stress medfører psykisk forstyrrelse, derfor er stress ikke godt.

3. Hvis selvdisciplin medfører stress, bør man ikke være så streng overfor sig selv.
4. Næsten enhver aktivitet er berettiget, hvis den reducerer stress.
5. Næsten enhver aktivitet bør undgås, hvis den skaber stress.
6. Disciplin reducerer barnets selvbestemmelsesret (selvstyring). Det er dårligt.
7. Dårlig opførsel skal ikke korrigeres, men skal forstås.
8. Individets rettigheder går forud for gruppens rettigheder.
9. Det er vigtigere, hvordan man har det, end hvordan man opfører sig.
10. Vi er ikke *egentlig* ansvarlige for det, vi gør.
11. Der findes ikke rigtigt og forkert, kun meninger.
12. Der findes ingen filosofiske eller religiøse sandheder, kun meninger.

Da forfatteren Rita Kramer personligt inspicerede 20 moderne seminarier i forbindelse med sin bog *Ed School Follies*, konstaterede hun, at deres teorier “var snævert fokuseret på følelser, og de var modstandere af kvalitetskrav og tanken om konkurrence. Klasser og karakterer er også af det onde, eftersom de karakteriserer og skiller børnene ud fra hinanden.”⁶⁴

Lærer Alan Larson, tidligere direktør for Sammenslutningen af Friskoler i Oregon, fortalte os: “Hele denne fokusering på *stress i skolerne* er baseret på det psykiatriske princip om, at kvalitetskrav er dårlige, og at de er dårlige, fordi de skaber stress. Den eneste måde, som man kan øge stress på, er, hvis man støder på krav, man har svært ved at leve op til. Det er dét, der fremkalder stress. Derfor var hele *stress*-problemet bare endnu en metode i hele denne samlede kampagne, der drejede sig om at få ram på *kvalitetskravene*.”⁶⁵

Det kunne se ud som om G. Brock Chisholms drøm om den “endelige udryddelse af begrebet om rigtigt og forkert” er godt på vej.

Ikke alene har skolerne via hygiejneteorien fået skabt en yngleplads for afskaffelse af selvdisciplin og moral, de har også aktivt begået overgreb mod de værdier, børnene lærte i hjemmet.

I 1973 påstod psykiateren Chester M. Pierce i en henvendelse til Childhood International Education Seminar: “Ethvert barn, der starter i skolen som femårig, er sindssygt, fordi det kommer i skole med en vis portion loyalitet over for vores grundlovsfædre, vores udvalgte embedsmænd, sine forældre, en tro på et overnaturligt væsen og denne nations suverænitet som et særegent begreb. Det er jeres opgave at gøre disse syge børn raske – ved at skabe fremtidens internationale barn.”⁶⁶

Vidneudsagn over for USAs Undervisningsministerium i 1984 oprullede historien om én blandt mange af den slags bestræbelser. Denne bestræbelse blev kaldt ‘Præcisering af værdier’.

Dens program var skitseret i en håndbog for lærere og elever. Bogen fremlagde 79 strategier og omfattede en syvtrins-procedure, som gav barnet mulighed for at “tø gamle værdier op” – værdier, som barnet havde fået indpodet i familien, i sit hjem og i kirken. Eleven blev nu instrueret i at forkaste disse

værdier. I anden fase kunne eleven overveje og vælge et nyt sæt værdier, som han følte havde betydning for ham. Procedurens tredje fase instruerede barnet i at ”nedfryse” sine nyvundne værdier; barnet blev opfordret til at gøre dem til en del af sin livsstil, at handle efter dem.

Et uddrag af spørgsmål og øvelser:

1. Hvor mange af jer synes, der er tidspunkter, hvor det er berettiget at snyde?
2. Hvor mange af jer billiger før-ægteskabelig sex for drenge?
3. Hvor mange af jer billiger før-ægteskabelig sex for piger?
4. Hvor mange af jer ville billige ægteskab mellem homoseksuelle, der blev viet af en præst eller rabbiner?
5. Hvor mange af jer ville billige, at et ungt par afprøvede ægteskabet ved at bo sammen i et halvt år, før de blev rigtig gift?
6. Hvor mange af jer ville billige en ægteskabskontrakt, hvor ægteskabet kunne tages op til fornyelse med få års mellemrum?
7. Fortæl om din holdning til masturbation.
8. Hvem taler du med om dine tvivl med hensyn til religion?
9. “Jeg ville lyve, hvis _____.”

Når man kender til psykiatriens fascination af sex, kan det ikke komme uventet, at vi finder ovennævnte og andre bestræbelser, der uophørligt går ud på at tage dette emne op i klasseværelserne. Bøger, kurser, detaljerede film med nøgen masturbation, kondompåføring på agurker, at få hver pige til at udtale “penis” og hver dreng til at sige “skede” højt i klasseværelset – mangfoldigheden af metoder har været uendelige.

Nogle skolesystemer giver sex-undervisning fra børnehævealderen op til 3.G. Den kendsgerning taget i betragtning, at den seksuelle akt og formeringen er *meget* enkle at undervise i og lære – de fleste forældre vil formentlig kunne overkomme det på 30 minutter – må man stille sig det spørgsmål, hvad formålet mon er med en sådan overforsyning af sex.

Og hvis sandheden skal frem, er promiskuitet, kønssygdomme og teenagegraviditeter steget voldsomt, siden skolerne er begyndt at koncentrere sig så massivt om det.

I 1988 var Californiens lovgivende forsamling så oprørt over den ustandselige fremstilling og stiltiende promovning af sex i skoleklasserne, at den vedtog en lov om, at skolerne skulle undervise i afholdenhed fra sex som et muligt alternativ til den herskende opfattelse om seksuelle aktiviteter i skolerne.

Lovteksten fastslog, “... at teenagegraviditet i Californien er blevet tredoblet inden for de sidste 15 år, og antallet af aborter for californiske teenagere er 64,8 % højere end landsgennemsnittet. Dette drejer sig om samme periode, hvor kurser i seksualundervisning blev en fast del af folkeskolernes undervisningsplan.”⁶⁷

MYTEN OM "SELVVÆRD"

Blandt ruinerne af smuldrende værdier ligger et slagord, som vi hører konstant: selvværd.

Reglen er: vi skal fremme og bevare barnets selvværd.

Bag dette ligger en komplet misforståelse af, hvordan virkeligt selvværd opnås, nemlig gennem *reelle præstationer*.

I stedet for at skubbe børn til ægte præstationer, så de ved, at de er kompetente og dygtige og på den måde kan værdsætte sig selv (korrekt), er det den psykiatriske tanke, som vi har set, at *fortælle* barnet, at han har præsteret noget, uanset om han har eller ej.

I følge denne opfattelse er det nødvendigt, at barnet forkæles og beskyttes mod fiasko og enhver nederlagsfølelse, så dets skrøbelige selvfølelse bevares.

En artikel i *U.S. News and World Report* fra 1993 med overskriften "Topkarakter for præstation eller for at møde op" står der: "På Harvard fik 91 % af studenterne næsthøjeste karakter eller derover. Stanford har også overvægt af 13-taller og 11-taller; kun cirka 6 % af alle karakterer er 10-taller. På Princeton steg antallet af topkarakterer i alle klasser fra 30 % til 40 % i løbet af 4 år ... Hvad årsagen så end er, så har karaktererne mistet forbindelsen til præstationerne og er blevet mere og mere urealistiske. De bliver brugt til at behage og ikke til at vurdere eller vejlede elever om deres stærke og svage sider."⁶⁸

Lærer Larson fortæller: "Børn, der får at vide, at de har klaret sig, når de ikke har, foragter fuldstændigt de voksne. Børnene synes, at de voksne er komplet idioter. Og når hele deres liv kører på denne måde, bliver de apatiske over for det, fordi hele verden er skør. De har det skidt med at skjule sandheden (at de ikke klarede den), og de trækker sig væk fra området, og det resulterer i en fuldstændig distancering fra begrebet undervisning, fordi det er en løgn. Og børn ved det godt inderst inde; børn ved, at tillid og produktivitet er det eneste, der kan bidrage til selvværd.

TILBAGEGANG FOR VORE BØRN

Så snart psykiaterne så sig i stand til at få adgang til klasseværelserne via forbundslovgivningen fra 1963 og 1965, blev undervisningspsykiatri en hel industri.

Bevillingerne til "specialundervisning" nåede i 1977 op på 1 milliard dollars.⁷⁰

I følge *U. S. News and World Report* havde specialundervisningssystemet blæst sig op til en aktivitet til 30 milliarder dollars om året med stadigt stigende omkostninger.⁷¹

I 1975 blev Loven om Undervisning for Alle Handicappede Børn vedtaget af Kongressen. En tilføjelse i slutningen omhandlede “børn med specifikke indlæringsvanskeligheder.”⁷²

Efterhånden som bevillingerne voksede, steg antallet af børn med formodede “indlæringsvanskeligheder” naturligvis også. I USA steg antallet af børn, der havde “indlæringsvanskeligheder”, fra 782.085 til 2.214.336 i årene fra 1977 til 1992.⁷³

Selvom det lyder alvorligt, betyder *indlæringsvanskeligheder* bare, at eleven trods normal eller over-normal intelligens – af en eller anden grund – ikke kan læse.

Definitionen er imidlertid så tvetydig, at forskere på Michigans Universitet konstaterede, at 85 % af de elever, de testede, og som tidligere var blevet fundet normale, ville have fået diagnosticeret indlæringsvanskeligheder med et af de andre vurderingssystemer for indlæringsvanskeligheder, som diagnostikere brugte.

Selv om det tydeligvis er en skamlet og nedvurdering at betegne et barn som indlæringsvanskeligt (noget, som barnet tydeligvis “er” for resten af livet), bliver skolerne faktisk opmuntret til at stemple dem på den måde. Hvorfor? En artikel i *U. S. News and World Report* fra 1989 fortæller, at når elever bliver klassificeret som “LD” (learning disabled = med indlæringsvanskeligheder) gør de sig kvalificeret til at modtage forbundsmidler, der er øremærket til handicappede.⁷⁴

Til trods for en enorm tilføring af bevillinger til disse programmer viser rapporter til Kongressen, at næsten 7 ud af 10 elever, der har fået specialundervisning, springer fra, “bliver for gamle” (efter at være blevet 22 år), bliver bortvist eller forlader skolen med ufortjente eksamensbeviser. Måske fuldfører en eller to ud af ti et normalt gymnasieforløb af en eller anden slags.

Aktuelt får 26 % af folkeskoleeleverne i USA specialundervisning. I andre lande er kun 1-3 % ikke i stand til at klare almindelig undervisning.⁷⁵

Mange lærere er blevet så indoktrinerede med den opfattelse, at der er noget galt med børn, der lærer langsomt, at Landsundersøgelse af Lærere i 1981 viste, at lærerne mente, at 57,7 % af alle elever på en eller anden måde havde en defekt og havde brug for speciel hjælp, der lå uden for den almindelige undervisningsplan.⁷⁶

Det placerer selvfølgelig begrebet uansvarlighed så langt nede, at der bliver tale om bedrageri. Lærere, der ikke længere ved, hvordan man skal undervise, påstår, at børnene har mangler.

I en artikel i *Right to Read Report* fra 1994 bemærkede Regna Lee Wood, en kvinde, der indledte sin lærerkarriere kort efter Anden Verdenskrig: “Disse dystre statistikker viser, at 80 % af de elever, der får specialundervisning, er født 70 år for sent. For praktisk taget alle af de 4 millioner børn, der blev født i tyverne og trediverne - med normal intelligens og ingen begrænsende, fysiske handicap - kunne og ville

lære at læse og gjorde det i almindelige første og anden klasser. Beviserne kan ses i resultaterne fra 17 millioner militære tests i akademiske færdigheder, foretaget under Anden Verdenskrig blandt menige, som kunne læse på det niveau, der svarer til nutidens 5. klasses niveau.

Det psykiatriske samfund ser imidlertid ikke så enkelt på problemet. Et barn, som ikke kan læse, anser de for at være sygt.

Den franske psykiater Robert Castel kommenterede det i sin bog *The Psychiatric Society* fra 1982. "Det er almindeligt kendt", skrev han, "at det amerikanske uddannelsessystem er bemærkelsesværdigt ineffektivt på visse områder. Måske er det årsagen til, at årsag og virkning ofte er byttet om, og elever gøres ansvarlige for skolesystemets lave præstationsniveau - et tydeligt eksempel på, at man giver offeret skylden. I USA er der en større tendens end i andre lande til at diagnosticere fiasko og manglende tilpasning som virkninger af individuelle problemer eller sygdomme; og man ordinerer derefter psykologisk terapi og/eller medicin som passende behandlinger."⁷⁸

Det blev en pind til ligkisten, da psykiatrien opførte en liste over en hel række indlæringsproblemer som *psykiske forstyrrelser* i deres diagnostiske bibel, *DSM*. Disse omfatter Matematisk Indlæringsforstyrrelse, Udviklingsmæssig Forstyrrelse af Evnen til at Udtrykke sig Skriftligt, og Udviklingsmæssig Læseforstyrrelse.

Her er et uddrag af beskrivelserne: "Udviklingsmæssig Læseforstyrrelse ... Læseniveauet, målt med en standardiseret, individuelt udført test, er betydeligt lavere end det forventede niveau, når man tager personens skolegang og intellektuelle kapacitet (målt via individuelt udført IQ-test) i betragtning."⁷⁹

En anden diagnose, der verserer vidt og bredt i undervisningskredse, er *dysleksi* [ordblindhed]. Otte procent af USA's børn siges af have denne lidelse, en påstået defekt i hjernens sprogcenter, der hæmmer evnen til at lære at læse i de første klasser.⁸⁰

Der gives ingen forklaring på, hvordan tallene for tidligere tiders analfabetisme kan have været så lave, hvis 8 % af befolkningen led af denne forstyrrelse.

Den pædiatriske neurolog, Fred Baughman, bemærkede i en artikel i 1993: "Hvad forældre og lærere normalt ikke får at vide er, at over 60 års forskning ikke har været i stand til at bekræfte, at der findes nogen form for defekt i hjernen på et barn, der er blevet diagnosticeret dysleksisk. Desværre er det utroligt skadeligt for disse personer og hele landet at påstå, at denne tilstand er en kendsgerning."⁸¹

Den mest aggressive diagnosticering af børn dukkede imidlertid op på scenen som ADD eller Attention Deficit Disorder. Aktuelt kalder *DSM IV* den for ADHD eller Attention Deficit/Hyperactivity Disorder.

Da vi i 1995 interviewede Baughman, sagde han: “Når det drejer sig om denne ADHD-sag, har jeg i alle disse år været en meget travlt beskæftiget kliniker og en travlt beskæftiget fysiker; jeg har en anselig videnskabelig baggrund og har i min egen praksis opdaget nye sygdomme.

Jeg har set på alle disse børn, om hvem deres skoler, psykiatere og pædiatere har ment, at de har alle disse sygdomme, og jeg har kigget meget nøje på dem. Når jeg vurderer skolens samspil med barnet, finder jeg ikke noget galt ved barnet. Jeg mener, der er noget galt med skolerne.”⁸²

Denne psykiske sygdom siges at ramme 40 % af drenge og 17 % af piger. Når man tager i betragtning, at 26 % af alle folkeskoleelever går i specialundervisningsklasser for handicappede – primært *indlæringshandicappede* – vil det betyde, at mere end 50 % af landets drengebørn har en psykisk sygdom efter psykiatriske kriterier – alene fra ADHD og indlæringsvanskeligheder.

Dens symptomer, som de er registreret i *DSM IV*, omfatter:

1. Lader ofte til ikke at lytte, når der tales direkte.
2. Har ofte svært ved at organisere opgaver og aktiviteter.
3. Mister ofte ting, der er nødvendige for opgaver eller aktiviteter.
4. Bliver ofte let afledt af udefra kommende stimuli.
5. Er ofte glemsom i daglige aktiviteter.
6. Bevæger ofte hænder eller fødder nervøst eller sidder uroligt på stolen.
7. Er ofte “i konstant bevægelse” eller handler ofte som “drevet af en motor”.
8. Snakker ofte alt for meget.
9. Buser ofte ud med svar, før spørgsmålet er fuldendt.
10. Har ofte svært ved at vente på, at det bliver ens tur.⁸⁴

Mens mange måske vil more sig over disse ekstravagante statistikker og ovennævnte oversigt over almindelig børneadfærd, så er realiteten, at der ikke er noget morsomt ved ADHD.

Standardbehandlingen er medicin.

Den hyppigst anvendte medicin – stimulerende midler som Ritalin, Dexedrin, Cylert – fik tredoblet sin produktion fra 1990 til 1994.⁸⁵

ADHD siges at være årsag til 1/3 - 1/2 af alle henvisninger af børn til psykiatrisk behandling.⁸⁶

Det mest populære middel, Ritalin, bruges aktuelt af helt op til en million børn i USA.⁸⁷

Ritalin er vanedannende og dets nedtrapningssymptomer har omfattet selvmord. *The International Journal of Addictions*, der blev udgivet i 1986, opførte en liste på 105 forskellige skadevirkninger fra dette stof.

En undersøgelse fra 1975 i *Canadian Medical Association Journal* rapporterede: “Undersøgelser viser, at børn der tager [Ritalin] selv i moderate doser igennem flere år, i nogle tilfælde ikke vokser som forventet.”⁸⁸

Producenten af Ritalin, CIBA Pharmaceutical Company, offentliggjorde i 1985 følgende advarsel: “MEDICINAFHÆNGIGHED.

Ritalin bør gives med forsigtighed til emotionelt ustabile patienter, som fx folk, der har haft en fortid med stofafhængighed eller alkoholisme, fordi disse patienter kan øge dosis på eget initiativ.

Kronisk misbrug kan føre til påfaldende tolerance og fysisk afhængighed med forskellige grader af abnorm adfærd. Åbenlyst psykotiske episoder kan forekomme, især hvor forældre har misbrugt børn. Omhyggelig kontrol er påkrævet under nedtrapning, da alvorlig depression såvel som virkningerne af kronisk overaktivitet kan blive afsløret.”⁸⁹

Nogle relevante tilfælde:

1. Den 20. juli 1987 fandt to forældre deres 16-årige søn hængende i loftet i deres garage. Løkken var lavet af et reb fra vandski. Han havde gennemgået nedtrapning af Ritalin efter ni år på stoffet for behandling af sin “hyperaktivitet”.

2. I en fremtrædende sag fra Massachusetts dræbte teenageren og Ritalin-brugeren, Ron Matthews, en klassekammerat med et basketballbræt. Han havde brugt stoffet siden han var syv og var ved at trappe det ned, da han gik amok i 1986.

3. I 1993 skød og dræbte en anden ung mand fra Massachusetts, Gerard McCra, sine forældre og sin søster. Han var 15 år og havde fået Ritalin siden han var seks. Trods den skarpe advarsel fra 1986 om “åbenlyst psykotiske episoder” (McCra var blevet rapporteret mishandlet af sine forældre), begyndte en artikel om historien i *Boston Globe*: “Der eksisterer ingen videnskabelige beviser, der tyder på, at Ritalin medfører eller på nogen måde er årsag til vold hos børn, der tager den almindeligt ordinerede medicin for hyperaktivitet, sagde lægespecialister igår.”⁹⁰

Det kunne være nærliggende at tro, at et barns skolepræstationer ville blive forbedret, hvis medicinsk behandling virkelig *er* det rigtige for et barn.

Kendsgerningerne viser imidlertid noget andet:

1. (*The Learning Mystique*, 1987): “... alle konklusioner lyder samstemmende: ‘stimulerende medicin har kun ringe om nogen indvirkning på ... vedvarende akademiske resultater.’”

2. (*American Journal of Orthopsychiatry*, 1976): “... vi finder stadig ingen støtte for den formodning, at ‘indlæring’ – i enhver forstand – bliver forbedret som konsekvens af medicinsk behandling.”

3. (*Journal of Abnormal Child Psychology*, 1981): “Den opfattelse, at vedvarende medicinsk behandling fortsat vil være af værdi eller medføre bedre resultater hos hyperaktive børn, er ikke blevet bekræftet af denne eller andre undersøgelser.”

4. (*Journal of Learning Disabilities*, 1983): “Den ideelle dosis til undertrykkelse af adfærdsproblemer kan faktisk skade kognitiv evne eller neutralisere fordelagtige kognitive virkninger, hvad der teoretisk kunne ophæve enhver positiv effekt på akademiske præstationer eller endog forværre barnets indlæringsproblemer.”

5. (*Journal of Applied Behavior Analysis*, 1975): “Den foreliggende undersøgelse angiver, at fortsat brug af Ritalin og muligvis andre stoffer til kontrol af hyperaktivitet kan resultere i føjelige, men akademisk inkompetente elever ... Kontrol over hyperaktivitet ved hjælp af medicin, kan – om end den er effektiv - kræve for store omkostninger for barnet, fordi den kan forsinke hans akademiske og sociale vækst - en menneskelig omkostning, som skoler og samfund dårligt har råd til.”

Underviser Larson fortalte os om sin personlige erfaring med børn, der gennem lange perioder har fået Ritalin: “... følgende er helt uvidenskabeligt, men så vidt jeg kan se ud fra vores arbejde med dem, så har de hjerneskader. Tragedien forværres yderligere af den kendsgerning, at diagnosticeringen af børn med ADD ikke skyldes et problem, som børnene har, men et problem hos lærere, der ikke kan tolerere aktive børn.”⁹¹

Neurologen Baughman bemærkede, at det mest forfærdelige aspekt ved alt dette var, at disse børn tror, der er noget galt med deres hjerner, hvilket gør det umuligt for dem at udøve selvkontrol, hvis ikke de tager en pille. Og de vigtigste voksne i deres liv, deres forældre og deres lærere, har samme opfattelse.⁹²

En anden fremgangsmetode over for børn, selv normale børn, har været den psykologiske metode. Thomas K. Fagan, professor og koordinator for Skolepsykologiprogrammet ved Statsuniversitet i Memphis, studerede væksten i antal af skolepsykologer og vurderede i 1993 deres vækst som følger:

1920 ... 200 psykologer på skoler

1940 ... 500

1950 ... 1000

1960 ... 3000

1970 ... 5000

1980 ... 10.000

1990 ... 22.000⁹³

Det kan ikke komme som den store overraskelse, at det har vist sig, at deres indflydelse inden for det seneste årti har bredt sig som paddehatte i form af kurser, “sensitivitetstræning”, “rollespil”, psykologiske tester, rådgivning osv. Ofte er hele klasser af normale børn pålagt at deltage i disse aktiviteter.

Hensigten med disse programmer er at få børn til at se på sig selv, at fokusere på deres følelser og deres emotionelle liv.

Et eksempel – et af mange – er “Stress-testen” udformet i 1986 af Center for Anvendt Forskning inden for Undervisning.

En del af den er en liste på cirka 80 emner, der kan forårsage stress. Barnet bliver instrueret: “På listen nedenfor skal du sætte et kryds på linien ud for de ting, der får dig til at føle dig stresset.”

Ved slutningen af listen får han beskeden: “Sammenlæg tallene ud for de ting, der får dig til at føle dig stresset. Er dette tal højere, end du troede? Hvorfor eller hvorfor ikke? Er det godt eller dårligt?”

Derefter følger tegn på stress. Barnet afkrydser emner blandt 40 symptomer som hovedpine, stress, kedsomhed i livet. Derefter bliver han spurgt: “Hvor ofte viser eller føler du tegn på stress, når du ser på kortet”? Er dette godt eller dårligt. Er der noget, du kan gøre for at hjælpe dig selv? Tror du, din familie lider af stress? Hvis ja, hvad kan du gøre for at hjælpe dem?”

Barnet laver en “stress-opgørelse”. Han vælger mellem 40 forskellige stress-udløsende situationer, som passer på ham. Hver situation har en numerisk værdi. Nederst på listen, står der: “Min stress-opgørelse er på_____. *Husk!!* Jo større tal, desto mere stress føler du. Er du overrasket over summen af din stress opgørelse? Hvorfor eller hvorfor ikke? Er der noget, du kan gøre for at *reducere* det stress, du føler?”

Hvis vores børn får at vide, at de bør undgå stress – og at ting som ægteskab, karriereræs, sågar troskab og hæderlighed kan medføre stress – hvis de får at vide, at de er udelige på grund af en dårlig hjerne, hvilket de ikke kan gøre noget ved, og hvis deres vejledere fortæller dem det som absolutte sandheder, hvilken fremtid har disse børn så?

MERE AF SAMME SLAGS

I dag stiger en ny æra af undervisningsreformer op i horisonten. Den hedder Resultat-Orienteret Undervisning eller OBE (Out-come Based Education).

Ifølge Ron Sunseri, der er forfatter til bogen fra 1984 med titlen *OBE - Understanding the Truth about Education Reform*, indebærer dette program bl.a.:

1. “At der lægges mindre vægt på de akademiske fag og fokuseres på ændring af adfærd, holdninger og følelser.
2. At de bedste elever holdes tilbage fra at lære mere ved at få dem til at undervise de langsommere elever.
3. At der foretages psykologiske tests af vores børn.

4. At vores børn forhindres i at tage eksamen, hvis de ikke er enige i de værdier, der undervises i på skolen.

Det lyder ikke særlig reformagtigt. Faktisk lyder det velkendt.

Eugenikeren vil formentlig sige, at problemerne i vores skoler skyldes en sammenblanding af dårligt blod og videreførelsen af nedarvet uduelighed.

Psykiateren vil måske mene, at problemerne skyldes, at børnene er syge og har brug for mindre stress og mere behandling.

Psykologen vil højst sandsynligt mene, at skolebørnene blot reagerer på dårlige stimuli, ligesom alle dyr.

Desværre har disse erklæringer ikke skaffet os klogere børn.

Faktisk oplever vi det modsatte, hvis vi ser os omkring.

Men hvis vi ser med åbne øjne på, hvad der har ført til det her ...

Hvis vi går tilbage til dengang, hvor undervisningen fungerede godt, og børn trivedes ... og så bevæger os fremefter ...

Så kan vi se, hvor tingene gik skævt.

Der er tydelige grunde til det dalende niveau i undervisningen.

Måske er det eneste lyspunkt i denne beretning om forfald, at vi kan gøre noget ved det, når vi kender årsagerne.

Og dermed kan vi ikke alene redde vore børn, men hele civilisationen.